THE SENTINEL GAZETTE

Secció d'opinió: Dues maneres de mirar

ELS SOUS DELS DIPUTATS

Per John News (Des de Llançà)

THE ANCHOR (L'Àncora)

Reflexionant sobre l'estat de les democràcies europees contemporànies des de Llançà, resulta impossible ignorar l'abisme creixent entre la ciutadania i els seus representants electes. Un dels principals motors d'aquest cinisme social és l'arquitectura financera dels càrrecs legislatius. Quan la retribució d'un diputat —que sovint supera els 100.000 euros anuals si s'hi inclouen dietes i assignacions lliures d'impostos— supera de manera dràstica allò que la persona podria obtenir en el mercat laboral privat, el càrrec públic deixa de ser un servei temporal per convertir-se en un salvavides econòmic.

L'argument a favor d'una remuneració parlamentària elevada i no discrecional té les seves arrels històriques en la defensa de la independència democràtica. Com sostenia Alexander Hamilton a *The Federalist Papers*, un representant la supervivència financera del qual depèn de mecenes externs o de la seva pròpia riquesa privada és intrínsecament vulnerable a la corrupció, les pressions i les influències indegudes. Un sou digne tenia com a objectiu garantir que qualsevol ciutadà de mitjans modests pogués exercir la representació pública sense arruïnar-se i sense deure obediència a ningú més que a l'interès general.

El problema estructural central del nostre model rau en la brutal asimetria econòmica entre la remuneració política i la vida professional ordinària. Pensem en un mestre d'escola, una infermera o un treballador administratiu que accedeix a un escó: els seus ingressos de sobte es tripliquen o quadrupliquen. Després de dues o tres legislatures, la seva estructura familiar, les hipoteques i els compromisos vitals s'adapten a aquest nou nivell de vida. Quan arriba el moment de marxar, el retorn al seu lloc de treball habitual suposa una reducció dràstica del 60% o el 70% dels seus ingressos, un xoc econòmic que molt poques famílies de classe mitjana poden assumir sense un daltabaix.

Aquesta trampa financera perverteix la democràcia interna dels partits i el coratge institucional. Quan sortir de la política implica la ruïna o la precarietat econòmica, un diputat no es pot permetre el luxe de discrepar de la línia oficial, desafiar la direcció o votar segons la seva pròpia consciència. La disciplina de partit es torna absoluta no pas per convicció ideològica, sinó per la por cerval a haver de tornar al mercat laboral comú. Per protegir la integritat democràtica, els sous parlamentaris han de ser dignes però moderats, revisats per òrgans independents i acompanyats de mecanismes de transició professional viables en lloc de privilegis econòmics perpetus.

THE HORIZON (L'Horitzó)

Suggerir que reduir el sou dels polítics o vincular-lo estrictament als salaris mitjans del mercat restaurarà la confiança pública implica no entendre la naturalesa mateixa del govern democràtic.

Encara que la distància socioeconòmica entre els representants i l'electorat sigui una preocupació real, convertir la funció pública en una activitat mal remunerada o financerament arriscada comporta perills estructurals molt més greus per a la representativitat.

En la seva conferència de 1919 *La política com a vocació,* Max Weber va establir una distinció fonamental entre viure «per a» la política i viure «de» la política. Weber va advertir que, si els càrrecs públics no estan suficientment remunerats, el poder polític es concentra inevitablement en mans dels qui tenen recursos propis: les elits i els rendistes que es poden permetre el luxe de governar sense necessitar un sou. Una retribució parlamentària adequada és precisament allò que permet que treballadors, mestres, infermers o funcionaris puguin accedir al parlament sense haver de sacrificar la seguretat econòmica de les seves famílies.

El dilema del mestre o la infermera que troba dificultats per abandonar la política és real, però la solució no pot ser reduir els sous públics fins a equiparar-los a professions sovint infravalorades quant al seu salari. Si el pas pel parlament comporta una penalització econòmica greu o un estancament professional en comparació amb el sector privat d'alta qualificació, els millors professionals del dret, la medicina, l'enginyeria o l'empresa senzillament renunciaran a aportar el seu talent a la vida pública. El parlament quedaria aleshores reduït a joves quadres de partit que no han treballat mai fora de la seu o a fortunes privades per a les quals el sou és irrellevant.

Abaixar els ingressos dels diputats o generar incertesa econòmica en acabar el mandat no elimina els professionals de la política; només empobreix el capital humà de la nostra democràcia. El repte no és degradar la retribució dels nostres representants, sinó construir institucions transparents que garanteixin un sou just durant el mandat, evitin les portes giratòries i estableixin ponts de retorn professional perquè els ciutadans puguin servir el seu país i tornar a la seva vocació original sense por a la intempèrie econòmica.

19/10/2026